

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, a soudců JUDr. Milana Kamlacha, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **M. P.**, zastoupené Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2005, č. j. 56 Az 122/2005 - 9,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce po právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též stěžovatelka) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2005, č. j. OAM-519/LE-PA04-PA04-2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zák. č. 325/1999 Sb. Krajský soud vzal za prokázané, že stěžovatelka převzala napadené správní rozhodnutí dne 1. 9. 2005. Ke krajskému soudu byla žaloba podána osobně dne 12. 9. 2005, tj. čtyři dny po stanovené lhůtě, a krajský soud ji proto jako opožděnou odmítl.

V kasační stížnosti stěžovatelka dovozovala existenci důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť dle jejího názoru byla žaloba podána v zákonné lhůtě sedmi dní. V případě, že by tomu tak skutečně nebylo, měla jí být prominuta lhůta s ohledem na její pobyt v zajištění bez možnosti napsání žaloby proti rozhodnutí žalovaného v českém jazyce, který sama neovládá. Stěžovatelka využila svého práva konzultace s právním zástupcem, který do ZZC v P. dojíždí, a tento jí žalobu proti správnímu rozhodnutí napsal a sám podal, neboť stěžovatelka neměla možnost žalobu podat pro své zajištění.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 27. 10. 2005, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104 a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou opožděnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 11/2005 - 72, publikovaném ve [Sb. NSS pod č. 715/2005](#), příp. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Afs 11/2004 - 47, [www.nssoud.cz](#). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb. podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatelky pak přiznal odměnu za dva hlavní úkony právní služby á 1000 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb.]

k nimž náleží dvakrát režijní paušál á 75 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), celkově tedy 2150 Kč. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. října 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

